

Deset polosurreálních
sonetů.

23. 3. ~ 89

Eře k narozeninám

~ [Na závra rýmy: 7a, 7b.] ~

I.

Nad propasti hvězdy zobaje
česu vlasatici zlatou kštici
velblouditou hlavu zvedáje
mezi obryny a trpaslicí

Prázdnem oblohy jež modrá je
plynu v srstle funebrálních svící
v tomto světě čáky nemaje
po levici ani po pravici

Hledám korutnu Šejkau/
mrtva je

zduchověly struny neznějící
v jejím dříše sídlí hrobařci

Po hřbitovech chodím kulhaje
pod Katovskou Kápi skrýraje
svoje oči růže řeravici.

II.

○ jak přízračné je hodin znění
s kryté ve bronzové kampanile
řeka krystálových zapomnění
plyne modré zelené a bílé

✿ ležající mniší každou chvíli
narážejí věžím o ostění
v žmatku jako ze sna vyjevení
bzúčí ospale a podnapilé

Archimedův bod jenž nikde není
neumožní přece podepření
ani velké ani malé sille

✿ liliovou hlavu novic chýle
oddává se přízračnému snění
které bloudic nedochází cíle.

III.

 heraldických potvor mumraji
podoba má grýfokentaurová
neslyšně je vynáší na kraji
polykajíc nesmyslná slova

Letem podobna jsouc lyžáji
před tam kde vybuchuje noha
jiskřící do zlatoplatinova
v barvě kterou jiné nemají

Bůb jenž narodil se ve stáji
měl by na svět přijít že se znova
krákoravá slova prorokova
ale vrátit se mu nedají
neboť davy stále žvědají
na korouhvích roucha Satanova

IV.

• jako sfinga ve tmě granitu
pythickými slovy jako ve snu
značím průchod šerých ambitů
jimiž bloudím až snad přitom klesnu

Avšak ještě nežli někde zesnu
v chodbách složitých těch závitů
chtěl bych na Tumírském vanytu
opěnovat vdeku plnou vesnu
která neví o mém pobytu
v temných kryptách: až snad dojdou k česmu
vyšplhám se po rosnatém rdesnu
které poskytne mi jáštitu
až pak stenu věže ve štitu
a má fuga vejde ve svou těsnu.

V.

Ukádá kudy kráčí tichý mnich
černý za ním kráčí ještě jednou
mezi stvoly zelenavý smích
mizí v nepatrnost neohlednou

Když se v noci němí ptáci zvednou
ze svých rodných hnízdních bílých lich
jejich průvod táhne v dálku tich
neslyšnými šíky nad rozhlednou
jako duše dávno zemřelých
které na své mobily si sednou
Zdá se mi že jsem snaž jeden z nich
moje srdce v lampách náhrobních
tříše boří zimní nocí lednou,
truchlic nad fracenou duší bědnou

VI.

Jednorožec kde si v komíně
větrnou tam růži pojíždíaje
skubrá o panenské nevině
za soumraku bílý kámen taje

Průbledný květ rálich rozvíráje
kvete znova v každé hodině
která pouhým okem nevidna je
ve spektrálních stínu rodině

Mramorová bláva bobyně
obsahuje živných záhad taje
havran na ni sedá krákoraje

V modrojasné mořské hlučině
skleněné se kore užině
Neptun na korály varhan hraje

VII.

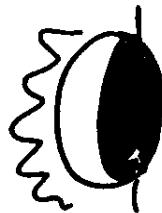
*H*osnická je černá Venuše
tělo zlatým prachem posypané
její zlaté rouno do dne
nad spicími domy žhavě plame

**H*vezdy jako zlaté moruše
vyplovují vločky netuše
co se chystá neví co se stane

*B*aba jaga sbírá do nůžek
drobné hvězdy spadlé zatoulané
avšak některé už nedostane
na barinách, také na sušte

*T*ichém noci temně blaho kane
skryté v neslyšchané poruše.

VIII.

hněm studeným když luna hoří
žnějí cvrčků celé armády
Rteré vystřídaly cikády
když se slunce potopilo v moři

Každý večer ~~Bůh~~ ji nově tvorí
aby jejich světel dohad
oblažily tiché nomády
Rteří se jí nábožensky kori

Bílá luna vyšla na nádvoří
kontemplujíc dnežné zahrad
o podstatě světa dohad

Rteré žádná fakta nepodporí
avšak lunatici duchem chorí
přeskačují přes zed zahrad.

IX.

○ pánek mrtvého se želená
o půlnoci plána na svém hrobu
jako paroh důstě jelená
Rtečka žhmatňuje se v noční dobu

○ Mrtvý básník uniká zlobě
libá andělova kolena
stěnají jak sra střelená
věncem fialek své skrání zlobě

○ Jeho důstě nevykoupená
nechce přebyvat v hrobní krabě
mezi červy shnilé při ulobě

○ Ráno jenom tráva zvalena
odložena na hrob halena
o těch tajných věcích noví tobe

X.

Za nocí violy když tiše hrají
v postupech šerosvitných harmoník
tu můry hledká křídla otírají
o srdce která urychlěně bijí

Lilie zlaté skladnějí svou šíji
nad ztemnělými fládihami v hřeji
pod nimiž snad je tajná zpráva tají
a radostná až decifrují-li ji,

Blaživý upír do sroku se vplije
jež dobrovolně pro něj umírájí
v rozkoší nikdy nepoznaných ráji
jstě zaznamenáno již v staré daji

Cbíšník končí touto elegicí
sonetů deset, které divně nyjí.

